

Proloog

Parke Stockard zou niet met een klap op het hoofd zijn gestorven als ze die ochtend geen kwade plannen had gehad. Om eerlijk te zijn, ze kon niet weten dat ze deze keer met de verkeerde persoon had afgesproken. Iemand die een benarde situatie, zoals deze met Parke, oploste door haar voor dood achter te laten bij het kerkaltaar.

Toen ze die ochtend wakker werd onder haar roze, satijnen lakens, had ze een kwaadaardig plan bedacht. Tijdens het borstelen van haar blonde haar waarmee ze model had kunnen worden, dacht ze het plan nog verder uit. En, terwijl ze met haar champagnekleurige BMW cabriolet naar de kerk reed, pleegde ze het noodlottige telefoontje. Hierna kon de dag niet anders dan afglijden naar een onvermijdelijk onheil.

Als Parke voor één keer haar oerdriften had kunnen weerstaan, zou ze op de dag van vandaag nog duivelse listen verzinnen. Had ze maar geluisterd naar het goede stemmetje in haar hoofd, dat diep in haar duistere geweten haar probeerde te bereiken als een roepende in een woestijn. Al had ze maar getwijfeld en zichzelf eraan herinnerd dat ze op weg was naar de kerk. Maar dat deed ze niet en het toneel was klaar voor haar moord op heilige grond.

Het vroege zomerlicht gluurde door de glas-inloodramen. Het zachte licht bescheen het bloemstuk op het altaar. Door Parkes schoonheid en schittering hadden de bloemen ter plaatse moeten verleppe. Brutaal trotseerden de zwartogige zonnehoedjes en madeliefjes haar.

Parke beloofde zichzelf iets te doen aan die Kitty, de betweter van het dorp als het ging om boeken en verpester als het ging om bloemstukken. Nu zou Parke eigenlijk de bermen af moeten struinen voor het altaarstuk. Nee, nee, dat ging ze niet doen. Dan zou ze in de glazen potjes wilde peen met vogelmuur moeten combineren en dat wilde niemand.

Ze dumpte de bos met onkruid die op het altaar de pracht en praal had weten te weerstaan, in een vuilniszak. Daarna haalde ze rozen uit haar canvas schoudertas en plaatste deze in een zware kristallen vaas op het altaar. Gefocust op het oplossen van het bloemenprobleem en leren omgaan met de onverschilligheid van de lokale bevolking hiervoor, merkte Parke niet dat de deuren van het heiligdom opengingen. Een harde stem trok haar aandacht en ze keek om.

‘Jij!’ zei Parke minachtend en ze koos voor het laatste gevecht van haar leven. Dertig minuten later was de mooie Parke Stockard dood ...

Een dag eerder

Het was warm, maar nog niet benauwd om zeven uur in de ochtend op wat een zinderende zomerdag zou worden. Verstandige, bejaarde burgers van Bradley, North Carolina, sukkelden tevreden de dag door, voordat de hitte een wending nam en echt beklemmend werd. Ze plukten tomaten van hun stokplanten in de achtertuin voor de lunch, vulden voederbakjes voor de zangvogeltjes en lijsters, worstelden met de moeilijkheden van het dagelijkse kruiswoordraadsel of knabbelden ontspannen op nootjes onder zoemende ventilatoren.

Myrtle Clover was geen onderdeel van dit rustige en tevreden deel van de samenleving. Een telefoontje in de vroege ochtend had haar dag een slechte start gegeven. Het was Parke Stockard geweest die had gebeld.

In de glimmende, koperen keukenpot zag ze een niet heel charmante glimp van zichzelf. Het was een Einstein-achtig gezicht dat naar haar terugkeek met een uitdrukking van afkeur. Ze duwde de omhoogstaande plukken haar terug op haar hoofd, hoewel ze al wist dat het geen blijvend resultaat zou geven. Daarna keek ze naar de klok met een haan erop die aan haar keukenmuur hing. Nee, het was niet te vroeg om Elaine te bellen.

Myrtles kleinzoon was als peuter een zeer effectieve wekker. Hij maakte zijn moeder, Elaine, altijd wakker zodra hij zelf wakker werd. Het maakte hem niets uit dat hij het liefste om half zes in de ochtend naar de *Teletubbies* keek. In zijn tweejarigenbrein stond iedereen te popelen om te zien hoe Laa-laa haar grote, gele bal uit Dipsy's klauwen graaide.

Elaine nam de telefoon op met een vermoeid 'hallo'. De vroege ochtenden leken geen goede invloed op haar

te hebben. Haar stem kraakte alsof ze de helft van Jacks zandbak had ingeslikt.

‘Parke Stockard is slecht nieuws, Elaine. Slecht nieuws. De hele stad heeft het over haar. Ik zal je ook eens vertellen wat ze mij heeft aangedaan.’

Elaine probeerde werkelijk naar haar schoonmoeder te luisteren. Normaal gesproken was multitasken dan ook haar kracht. Ze drukte de telefoon tussen haar oor en haar schouder. Ondertussen plukte ze de cornflakes van de grond, nadat haar zoon zijn ontbijt vrolijk op de grond had gegooid. Volledig concentreren op het telefoongesprek kon ze niet.

‘Uhm. Echt waar?’ Elaine strekte zich uit om de kruimels aan de andere kant van de stoel te bereiken en voelde zich veel ouder dan zesendertig.

Myrtle pauzeerde waardoor er een bedoeld drama-effect ontstond. Dit effect zou imposanter zijn geweest als Elaine Myrtles tachtigjarige maar stevige gestalte in de volle 1,80 meter had zien uitrekken.

‘Ze heeft net meer ruimte gekregen voor haar column in de *Bradley Post*,’ zei Myrtle.

Elaine haalde het pepervaatje uit Jacks mollige vuistje, wat leidde tot flink wat protest. Ze trok zich niets aan van het lawaai.

‘Waarom is dat een probleem voor jou?’ vroeg ze aan haar schoonmoeder.

‘Nu wordt mijn column met nuttige tips gehalveerd. Sloan Jones, de redacteur, belde me vanmorgen meteen op om me dat te laten weten. Lafaard. Hij hoopte waarschijnlijk dat ik nog in bed lag en hij mijn antwoordapparaat zou krijgen. Deze stad heeft mijn tips veel harder nodig dan de onzin die Parke op papier spuwt. Die zinloze ‘Mooi Poseren met Parke’-column. Vreselijk! Wat een ellendige vrouw.’

Myrtle pauzeerde toen Jack begon te huilen.

‘Word je overvallen? Of maakt Jack dat lawaai? Wat doe je met mijn lieve kleinzoon?’ zei Myrtle bezorgd.

Met haar zoon in haar kielzog liep Elaine op een drafje

naar de achterkant van het huis. Daar verschanste ze zich in de grote slaapkamer, trok de deur dicht en deed hem snel op slot. Met haar hand, gestoken in een gele, latex handschoen, veegde ze haar zwarte lokken uit haar ogen.

Elaine hoopte dat Jack, die zijn kleine lichaam nu boos tegen de deur smeed, snel zou ontdekken dat de Teletubbies onophoudelijk op televisie waren. Toen ze naar beneden keek, ontdekte ze dat ze het pepervaatje nog steeds vasthield. Ze zette het op een dressoir en trok de latex handschoenen uit.

‘Niets. Hij ... het is tijd voor zijn dutje. Ik leg hem zo neer, zodra wij klaar zijn met praten. Hij is vandaag om een of andere reden om half vijf wakker geworden en het is dus wel al tijd om even te slapen.’ Ze hoorde haar stem overslaan en onderbrak direct haar eigen hysterische lach waar de vermoeidheid van afdroop. Elaine was een ochtendmens, maar op geen enkele manier was half vijf ochtend. Half vijf was nog nacht, maar dat wist Jack niet.

‘Uh.’ Elaine probeerde orde te scheppen in haar verstrooide gedachten en het gesprek. ‘Ik denk dat haar column ‘Heerlijk leven met Parke’ heet, Myrtle. Waarom zou Sloan jouw teksten schrappen? Iedereen is er lovend over.’

Myrtle plofte neer aan haar bureau in de woonkamer, opende een computerbestand en staarde naar de tekst. ‘Mijn rubriek is de laatste weken een beetje maf geweest, maar je gelooft niet wat mensen me allemaal aan tips sturen. Ik heb een paar successen gehad, zoals die tip over ivoorzeep onder een hoeslaken tegen beenkrampen.’ Myrtle snoof.

‘En de tip over het stoppen van bloedneuzen,’ herinnerde Elaine haar behulpzaam.

Het geschreeuw van Jack was weggeëbd en Myrtle hoopte voor Elaine dat zijn kleine voetjes zich naar de woonkamer begaven.

‘Ja inderdaad,’ zei ze. ‘Die tip uit grootmoeders tijd over het laten vallen van een stel koude sleutels in de nek van

iemand met een bloedneus.’ Myrtle las het artikel van het computerscherm. ‘Sloan denkt nu dat ik met het occulte bezig ben, maar het waren niet mijn tips.’

Elaine opende voorzichtig de slaapkamerdeur en gluurde door de hal. Ze zag geen eisende kleuters op de loer. Alleen de norske, puberale, Franse uitwisselingsstudent die slaperig de logeerkamer uit strompelde. Elaine verontschuldigde zich in roestig Frans voor Jacks uitbarsting tijdens Jean-Marc’s slaap. Helaas was Elaine zich er niet van bewust dat ze zich niet verontschuldigde, maar in het Frans zei: ‘Ik ben blij dat Jack een zonnige geit is.’ Dat haar buitenlandse gast met zijn ogen rolde, verbaasde Elaine dan ook.

Myrtle deed nog wat suiker in haar koffiekopje. ‘Sloan heeft ook nog eens een oogje op Parke.’

‘Nou, ze is een mooie vrouw,’ gaf Elaine toe.

‘Met harde ogen,’ reageerde Myrtle. ‘Harde kraallogjes. En dat elitaire gelaat! Haar neus is puntig genoeg om een ballon te laten knappen. Ook is ze opdringerig, bazig en haatdragend tegen iedereen.’

‘Ze is slank gebouwd.’

‘Mager,’ antwoordde Myrtle.

‘En ze is in goede conditie. Ze traint elke dag.’

‘Ze loopt krachtig. Ze zwaait haar armen op en neer als een kip.’

‘Het schijnt een goed alternatief te zijn voor joggen, Myrtle.’

‘Nou, ze ziet eruit alsof ze naar het dichtstbijzijnde toilet wil,’ sneerde Myrtle.

‘Ongeacht wat, het werkt duidelijk goed voor haar. Ze is erg fit,’ zei Elaine weemoedig en ze trok zich weer terug in de slaapkamer. ‘Ik weet ook niet of ik dat beeld van Parke als het vleesgeworden kwaad wel geloof. Ten eerste geeft ze veel geld uit om de kerk te renoveren. Er wordt gezegd dat ze een nieuwe vleugel voor de zondagsschool financiert.’

Myrtle snoof. ‘Een wanhopig en uiteindelijk zinloos plan om haar onsterfelijke ziel te redden. Neem het aan van iemand die heel oud en heel wijs is, Parke Stockard is echt

slecht. Ze geniet ervan mensen op stang te jagen.’

De orkaan van gehuil en gedreun tegen de slaapkamerdeur begon weer. Elaine volgde Myrtles plotselinge verwijzingen naar een verdoemde ziel niet. Ze vroeg zich af of Parke nog steeds het onderwerp van het gesprek was. Dat vragen kon ze niet doen zonder te verraden dat ze de laatste paar zinnen niet aandachtig had geluisterd.

Myrtle was geobsedeerd door de kleinste details in haar eigen leven als ook die in andermans leven. Elaine hield zich ook met details bezig, maar dan vooral met betrekking tot haar eigen persoonlijk leven en lijden. Het lastige probleem van deze week was Jacks plotselinge talent om de deksels van tuitbekers te verwijderen.

Voor nu vond Elaine het het veiligst om de laatste draad van het gesprek die ze zich kon herinneren op te pakken. ‘Sloan zou je column niet schrappen vanwege een verliefdheid, Myrtle.’

‘En Parke is de grootste adverteerder van de *Bradley Post* geworden,’ vervolgt Myrtle, ‘wat Sloan blijkbaar verplicht om haar slaaf voor het leven te zijn. Wat een vrije pers. Alleen omdat ze een slinkse ontwikkelaar en makelaar is. Hij denkt dat ze een hoge pief is, omdat ze een high-society column schreef in New York. Wat maakt dat nou uit?’ Myrtles zucht van ellende galmde door de telefoonlijn.

Elaine kromp ineen en hield de hoorn wat verder van haar oor af.

‘Die column hield me bezig,’ verzuchtte Myrtle uiteindelijk.

‘Nou, nu zal het werk dat je in de kerk kunt doen, je bezighouden, toch?’ zei Elaine haastig.

Het laatste wat Red, haar man en Myrtles zoon, nodig had, was dat zijn tachtigjarige moeder zich verveelde. Zeker omdat ze bij hen woonde.

‘Wat voor kerkwerk is dat?’ zei Myrtle op een harde toon.

‘Het Altaargilde en de Vrouwen van de Kerk, dat zei Red vanmorgen.’

Er was een beladen pauze voordat Myrtle zei: ‘Ik heb me

niet opgegeven voor het Altaargilde. En zeker niet voor de Vrouwen van de Kerk. Stelletje oude wijven. Heeft Red me aangemeld?’

Als Jack niet luidruchtig voor haar slaapkamerdeur was blijven waken, had ze geweten wat ze had bevestigd. ‘Hmm, ja,’ zei ze alleen, zonder door te hebben waar ze nu eigenlijk ‘ja’ op zei.

Myrtle ontplofte. ‘Parke Stockard stond op mijn lijstje om voor het leven te worden gehaat en genegeerd, maar Red heeft haar met rasse schreden ingehaald.’

Josh Tucker keek van achter zijn bureau toe hoe zijn baas bij de *Bradley Post*, Sloan Jones, zijn telefoon neerkwakte.

‘Goeie God,’ kreunde Sloan, terwijl hij zijn voorhoofd op zijn handen liet zakken. ‘Verlos me van de gesprekken met Myrtle Clover.’

‘Ging dat weer over het schrappen van haar column?’ vroeg Josh.

‘Nou, het is niet zo dat ik het eruit geknipt heb. Ik heb de ruimte ervoor wat aangepast, eigenlijk alleen maar wat ingekort. Het werd de laatste tijd toch al raar met die tips tegen bloedneuzen.’

‘Als haar column zo opmerkelijk is, waarom is er dan geknipt in mijn tekst in de laatste editie? Die was helemaal niet raar,’ zei Josh.

‘Ja, sorry daarvoor,’ zei Sloan. ‘Het was goed geschreven, zoals gewoonlijk, maar ik moest Parkes column ertussen proppen. Haar wekelijkse paginagrote advertentie heeft onze boekhouding uit de rode cijfers gehaald. Godzijdank betaalt ze vooruit.’

Josh’ plichtmatige glimlach verdween in de diepe lijnen van zijn gezicht.

Sloan ging verder: ‘En ze is ook geen slechte schrijfster. Het is ook niet te geloven, twee voormalige New York-schrijvers in het Post-team!’ Sloan straalde bij deze gedachte.

Josh hief een mollige hand op en streek die over zijn hoge

voorhoofd. Er waren momenten dat hij New York miste en dit was zo'n moment. Hij had verwacht dat Bradley, waar hij was geboren en getogen, zou veranderen in de tijd dat hij weg was. Bij terugkomst had hij geen veranderingen opgemerkt. Chili dogs waren nog steeds 99 cent bij Bo's Eethuis. De bibliotheek van Bradley had sinds 1985 geen nieuwe titels meer aangekocht en de bibliothecaresse mevrouw Hudgins snauwde nog steeds naar iedereen. De *Bradley Post* beschouwde bridgen en jubilea als belangrijke lokale nieuwsberichten. Zijn moeder zorgde weer voor hem en bracht hem waterige kippensoep met noedels als hij snotterde. De schrijver Thomas Wolfe was duidelijk nog nooit in Bradley geweest, als hij dacht dat je nooit meer naar huis kon gaan.

Sloan onderbrak zijn gedachten: 'Parke geeft de Post wat pit.' Dromerig dacht Sloan na over Parkes kwaliteiten, zijmelend door de stralende glimlach waarmee ze hem die ochtend in alle vroegte had overvallen. Hij had toevallig vandaag zijn piekerige haar gefatsoeneerd, nadat zijn kam weken zoek was geweest.

Josh voelde zich daarentegen misselijk. Parkes dure bloemenparfum hing nog steeds in de redactiekamer, bleef in zijn neusgaten hangen en wakkerde zijn migraine aan. De geur riep het beeld op van Parkes neerbuigende glimlach.

'Als het inkorten van de teksten nu maar ophoudt,' zei Josh. 'Deze krant heeft een prijs gewonnen, Sloan. De *Bradley Post* begint serieuze aandacht van het publiek te krijgen en niet alleen van de inwoners van Bradley. We hebben haar niet nodig.'

Sloan glimlachte liefdevol naar de op een voetstuk geplaatste trofee met een grote ganzenveer die op een ereplek op zijn volle bureau stond.

'Ja, we hebben het goed gedaan, nietwaar?' Sloan straalde en keek naar Josh. Zijn glimlach verdween toen Josh' gezichtsuitdrukking grimmig bleef.

'Ruimte is schaars, weet je,' zei Sloan terwijl hij de kraag

van zijn overhemd corrigeerde. ‘Parkes bijdrage voor de advertentie helpt ons een heel eind op weg, maar we hebben geen grootstedelijk budget. Of zelfs geen regionaal budget. En zelfs geen ...’

‘Je hebt je punt gemaakt, maar er moet toch iets anders zijn waar je op kunt bezuinigen. Rita’s recepten bijvoorbeeld?’ stelde Josh voor.

Sloan schudt zijn hoofd. ‘Ik zou klachten van lezers krijgen.’

‘De horoscopen die Maisy Perry verzint?’

‘Josh, er zijn mensen die hun hele dag inplannen rond die horoscopen. Er zal een totale verwarring in de straten ontstaan als Maisy die mensen niet wat structuur geeft.’

‘Nou, de ‘Goede Buren’- rubriek dan. Als iemand de puntschaal van zijn oma wil ruilen voor een paar tomatenplantjes, dan hoeft de Post zich daar toch niet mee te bemoeien?’

Sloan staarde hem wezenloos aan. Hij had zich niet gerealiseerd dat Josh Tucker tijdens zijn verblijf in New York zijn gevoel voor de realiteit van Bradley had verloren. ‘Wat je zegt, klopt niet. Als ik niet bemiddel tussen mensen die hun *National Geographic* collectie willen ruilen voor een verzameling *Reader’s Digest*-boeken, word ik op straat opgewacht. Mijn 75-jarige buurvrouw, mevrouw Sissy, zou me elke keer als ik mijn vuilnis buiten zet, uitjouwen. Zij is de grootste fan van Goede Buren.’

‘Dan gaan we terug naar Parke,’ zei Josh kortaf.

Sloan miste de donkere ondertoon in Josh’ stem. ‘Zoals ik al zei, Parke financiert in haar eentje het kleine beetje krant dat we hebben. Nee, het moeten jouw artikelen en Myrtles tips zijn. Je wint prijzen voor ons, maar je mag wel een beetje minder uitgebreid schrijven,’ voegde Sloan er haastig aan toe. ‘Mevrouw Clovers rubriek is nieuw genoeg, haar lezers zijn nog geen grote fans.’

Josh boog zich over zijn toetsenbord om het einde van het gesprek aan te geven. Hij was niet van plan om de

tweede viool te spelen voor Parke Stockard. Het kon hem niets schelen hoeveel advertentieruimte ze kocht.

Tanner Hayes sputterde zwijgend tegen. De zweetdruppels stonden als pareltjes op zijn hoge voorhoofd. Het feit dat zijn gewoonlijk rossige gezicht asgrauw was en dat hij dramatisch met zijn handen naar zijn borstkas greep, zou opmerkelijke omstanders hebben geattendeerd op zijn plotselinge en pijnlijke hartaanval. Maar Parke Stockard, met al haar schoonheid, geld en ontwikkelde voorkomen, was niet bijzonder scherp. Of medelevend. Ze dacht alleen dat zijn ronde, kalende hoofd, priemende ogen en pruttelende klanken haar aan een pad deden denken.

Met een luie beweging van haar gemanicuurde hand sloeg ze een zoemende vlieg zijn kant op, benieuwd of een lange tong hem zou opslurpen. Toen dat niet het geval was, verveelde ze zich en keerde ze terug naar de reden waarom ze met de man in gesprek was.

‘Uw huis,’ herhaalde ze luid. Was de oude man doof of gewoon stom? ‘U moet het aan mij verkopen. Laat me weten wanneer u klaar bent om te tekenen. U zult verbaasd zijn hoeveel uw eigendom waard zal zijn als we uw huis met de grond gelijk maken en er drie voor in de plaats bouwen. En echt, uw huis is compleet verouderd.’

Ze wuifde haar slanke hand afkeurend naar het oude koloniale huis en praatte verder: ‘U heeft weinig kans om het te verkopen als u of uw vrouw naar een verpleeghuis gaan. Wat trouwens elk moment kan gebeuren.’

Ze wierp hem een harde blik toe, draaide een keer op haar hak, liep naar haar auto en vertrok.

Terwijl Parke in haar sportieve auto wegscheurde, hield ze haar achteruitkijkspiegel schuin om nog meer rode lippenstift op te doen. Dit verklaarde waarom ze Tanner Hayes niet op zijn oprit zag liggen, nog steeds met zijn handen op zijn borst geklemd. Ook zag ze zijn vrouw Althea niet, die zich over de lange oprijlaan naar haar man haastte.

Het was een klein stukje rijden naar haar eigen huis. Het was ooit een oude boerderij met een veranda die om het huis heen liep. Dat was het, totdat ze hem gesloopt had. Nu was het een prachtige villa in mediterrane stijl, *Shangri-La* had ze het genoemd. Het had echt stucwerk, een pannendak en een suite voor eventuele inwonende schoonfamilie in de kelder. De suite was een soort kerker, maar dat deed er niet toe aangezien Parke gescheiden was van haar vervelende echtgenoot en even irritante schoonfamilie.

Ze begon zich echter af te vragen of ze haar zoon Cecil in de kerkersuite moest laten wonen. Misschien achter slot en grendel. Ze gaf hem geld, maar ze had geen idee waar al dat geld heen ging. Wel had ze hem vaak genoeg gezien met dat onfris uitzijnde figuur met tattoos en piercings. Dat Cecil met hem omging was een teken dat hij weer eens op het verkeerde pad was beland. Het zou fijn zijn als ze niet weer een afkickkliniek voor hem hoefde te vinden. Parke vroeg zich af of er wel afkickcentra waren, hier in het zuiden, op het platteland.

Ze trok net de massief houten voordeur achter zich dicht toen ze Cecils stem vanaf het balkon boven haar hoorde echoën in de met graniet beklede foyer. Ze zette haar Chanel-zonnebril af, klaar voor de strijd. Wat zou het deze keer zijn? 25 duizend? 40 duizend? Ze zette zich schrap en legde haar zonnebank gebruide hand op de plek waar ze dacht dat haar hart zich zou bevinden.

Cecil zag haar staan en vond dat ze eruitzag alsof ze op het punt stond de Belofte van Trouw te reciteren.

‘Ja, Cecil,’ vroeg ze flauwtjes.

Even was hij van zijn *à propos*. ‘Moeder, ik heb een beetje geld nodig.’ Zijn gedachten raasden door elkaar heen, ondertussen berekenend hoe weinig hij kon vragen.

‘Ja, Cecil?’ Ze zakte langzaam in een Chippendale-stoel, die meestal nutteloos de hal versierde, en zocht in haar tas naar haar chequeboek.

‘Maar ...’ Hij stopte even. ‘Slechts ... vijfduizend.’

Parke stopte even. Vijfduizend? Vijfduizend wat? Zeker geen dollars. Er moest een addertje onder het gras zitten. Vijfduizend pond? Vijfduizend robijnen? Ze was niet van plan om hem een kans te geven om het te herzien. Snel griste ze het chequeboekje en een pen uit haar tas en schreef een cheque uit, waarbij ze een gelakte nagel beschadigde. Ze legde het papiertje zwijgend op een marmeren tafeltje in de hal en liep weg.

Cecil keek peinzend toe hoe ze op haar hoge hakken de foyer uit liep. Hij hoopte dat het einde van zijn vrije dagen nog niet in zicht was.

Benton Chambers rookte een sigaar, een gewoonte die hij had ontwikkeld omdat hij dacht dat zuidelijke politici dat hoorden te doen. Nadat hij de lange rij as had afgetikt, legde hij de sigaar neer in een zware asbak en trok zijn bureaula open voor zijn fles Jim Beam en een whiskyglas. Zijn dikke vingers klemde zich om de fles, terwijl hij de bruine vloeistof in het glas goot en gretig opslokte. Met de achterkant van zijn pols veegde hij een paar druppels van zijn pafferige kin.

Benton dacht dat zijn herverkiezing voor de gemeenteraad een makkie zou worden. De campagne 'Behoud van de geschiedenis van Bradley' was een gegarandeerd succes, omdat iedereen woedend was over die Stockard-vrouw die dertien-in-dozijnwoningen op kleine percelen bouwde. Iedereen in de stad klaagde over haar en hij was zeker van zijn overwinning.

Benton staarde somber naar zijn drankje, zette het glas neer en pakte de sigaar weer op. Hij had verwacht dat zitting nemen in de gemeenteraad een makkelijke baan zou zijn. Hoe moeilijk kon het zijn om een kleine stad in het zuiden te besturen, zeker als het een stadje was met een schilderachtige en levendige binnenstad, een mooi meer en een gezonde toeristenindustrie? Had hij dat maar geweten.

Hij had er niet op gerekend dat Parke achter hem aan zou

komen, hem onder druk zou zetten. Hij had niet verwacht dat zij zich zo tegen hem zou keren. Wie wist dat zo'n mooi iemand zo giftig kon zijn? Chanterende aagier. En nu zat hij klem. Hij kon niet van zijn publieke standpunt veranderen zonder in het beste geval voor gek te staan en in het slechtste geval de verkiezing te verliezen. Hoe kon hij Parke stoppen?

Hij had er tijd in gestoken, de handen geschud en zijn beste beentje voorgezet. Hij had een mooie vrouw en hij had vrienden met strandhuizen. Een onnozele gek zou hij zijn als die knappe Yankee hem zou neerhalen, net nu hij op het hoogtepunt van zijn carrière zat. Zijn mobiele telefoon rinkelde. Op het scherm zag hij dat zijn vrouw belde en hij negeerde haar oproep. Hij ging verder met zijn sigaar en dacht na terwijl de lucht zich met rook vulde.

Nathaniel Gluck, dominee van de Methodistische kerk, verzamelde al zijn christelijke geduld voor het gesprek met zijn vroege ochtendgast in zijn kantoor. Kitty's haar was opgestoken in een knot, maar in haar opwindning waren er wat plukjes losgekomen, wat haar een verformfaaide aanblik gaf. Zijn opleiding tot geestelijke had bruiloften, begrafenissen en bestuursvergaderingen omvat. Hij was er vrij zeker van dat er geen melding was gemaakt van hysterische dames met rivieren van mascara die langs hun wangen liepen.

Kitty depte haar ellende van haar gezicht met de inhoud van twee gloednieuwe dozen Kleenex. Nathaniel rommelde wanhopig in zijn bureau, op zoek naar een reisverpakking waarvan hij wist dat die daar verborgen lag. Kitty snoot ondertussen luidruchtig in haar laatste overgebleven zakdoek.

Nathaniel graaide verwoed in de la tot zijn lange vingers het pakje met zakdoekjes te pakken kregen en gaf het haar. Hij vreesde dat Kitty weldra een knuffel nodig zou hebben en de slungelige man voelde zich niet opgewassen tegen het zielige hoopje dat ze geworden was.

Hij kon niet meer bedenken waar Kitty het over had, voordat haar sluisen opengingen. ‘Dus wat zijn precies je zorgen, Kitty?’

‘Parke is gemeen. Parke is bazig. Parke vertelt me dat alles beter is in New York. Ze haat mijn bloemstukken en ze zegt dat ze moet kotsen van mijn kippenstoofpot.’

‘Ik begrijp het.’ Nathaniel onderbrak haar woordenstroom van afkeer en straalde zoveel mogelijk geruststelling uit, waarbij hij hoopte dat die zou overslaan op zijn sombere bezoeker. Ze opende haar mond weer en hij zuchtte. De uitstraling had niet gewerkt. Hij zou zijn toevlucht moeten nemen tot gebed.

‘En haar Cecil heeft mijn Brian aan de drugs geholpen. Nu zit Brian op een instituut en Parkes zoon leeft een goed leven. Het is niet eerlijk.’ Kitty veegde over haar gezicht met een van de zakdoekjes uit het pakje. Ze had waarschijnlijk de intentie om haar gezicht schoon te vegen, maar ze smeerde de mascara alleen nog maar meer uit.

‘Sinds Parke hier is,’ vervolgde ze, ‘is alles veranderd. Mijn werk voor de kerk is net zo belangrijk voor me als ademen. Dat weet je. De enige keer dat ik me goed voel, is als ik bloemen schik op het altaar of het brood van de communie snijd. Thuis bij Tiny heb ik dat goede gevoel niet.’

Nathaniel onderdrukte een rilling bij de naam van haar man. Tiny was de massieve, Neanderthaler-achtige redneck die het kerkgazon maaide. Ja, ze moest zoveel mogelijk aan haar leven thuis ontsnappen. Dat snapte hij wel, maar het stelde hem voor een dilemma om haar bezig te houden.

Kitty’s gezicht betrok en ze perste er een paar dikke tranen uit. ‘Ze is de mooiste vrouw in Bradley, maar mijn moeder zei altijd: “Wie mooi is, wie mooi doet.” Parke Stockard zou walgen van zichzelf als ze eruitzag zoals ze zich gedraagt.’ Kitty slaakte een hikkende zucht en glimlachte kwaadaardig bij deze verleidelijke gedachte aan een misvormde Parke.

Er was geen twijfel mogelijk voor Nathaniel: Kitty was

een waardevolle bron om goed op de hoogte te blijven van al het wel en wee in Bradley. Ze werkte aan alledaagse klusjes in en om de kerk waar niemand zich vrijwillig voor opgaf. Maar Parke Stockard had ook een goede eigenschap. Vooral haar diepe zakken. Niet alleen doneerde ze nieuwe zangboeken, pluche tapijt en verse verf, maar ze had ook de vaardigheden en drive die nodig waren voor succesvolle fondsenwerving. De kerk kon wel een frisse wind gebruiken en ook wat jongere gezichten. Om eerlijk te zijn was Nathaniel vooral te spreken over het geld, veel geld dat van Parke in de kas van de kerk terecht kwam. Hij zuchtte.

‘Maar er is nooit iets bewezen, toch?’ vroeg hij zachtjes. ‘Over Parkes zoon die jouw zoon met drugs in aanraking bracht? En het is goed om een toegewijde vrijwilliger in Gods huis te hebben. Je doet zoveel voor ons, in je eentje, dat ik me altijd wel een beetje zorgen om je maak. Misschien kun je erboven staan en bevriend raken met Parke. Ze is tenslotte maar een nieuwkomer op zoek naar een plaatsje. Wil je niet, terwijl we bidden, overwegen haar de hand te reiken?’

Kitty keek hem verdrietig aan. Hij huiverde, gissend dat zij zich bewust moest zijn van de invloed die Parkes geld op hem uitoefende.

Kitty trok haar oude en versleten tas naar zich toe en stond op. ‘Brian gebruikte nooit drugs. Nooit. Niet totdat hij begon om te gaan met Parkes zoon. Een nieuwe vrijwilliger is één ding. Iemand die de dienst wil uitmaken, is iets anders.’ Ze stampte zijn kantoor uit en negeerde zijn smeekbede om weer te gaan zitten.

Nathaniel kneep zijn knokige handen ineen. Er zouden problemen komen. Daar was hij zeker van.